

[Arbejdsministeren]

Forslaget falder i to hoveddele. Den første hoveddel drejer sig om udvidelse af fondenes muligheder for risikobetonede investeringer, og den anden del drejer sig om indførelse af nye bestemmelser om inddragelse af medarbejderrepræsentanter i forvaltningen af de beføjelser, der er knyttet til fondenes besiddelser af aktieposter i de enkelte virksomheder. Begge dele drejer sig altså om forvaltningen af fondenes formue.

Det er værd at bemærke, at forslaget slet ikke berører den side, der har at gøre med tilvejebringelsen af formuen i ATP, og det drejer sig heller ikke om anvendelsen af formuerne i de to fonde til udbetalinger til lønmodtagerne. Det er efter min mening betænkeligt, for den seneste udvikling under forårets overenskomstforhandlinger og den deraf følgende lovmæssige opsplitning af ATP-ordningen viser med al tydelighed, at der er store problemer med at tilpasse ATP til medlemmernes forskellige pensionsbehov.

Det er min opfattelse, at en seriøs behandling af ATP- og LD-fondenes situation kræver en bred gennemgang af hele grundlaget for og opbygningen af navnlig ATP.

For så vidt angår Lønmodtagernes Dyrtidsfond er interessen måske med større ret koncentreret om formueforvaltningen. Der er jo tale om en én gang for alle afgrænset kreds af kontohavere og en klar afviklingsperiode frem til ca. år 2030, men jeg mener, at problematikken omkring LD har så meget med forvaltningen af ATP-midlerne at gøre, at de to fondes fremtid bør tilrettelægges under ét efter en samlet behandling, og jeg er ved at drøfte et kommissorium for et udvalg, der skal beskæftige sig med denne opgave, med arbejdsmarkedets hovedorganisationer, et udvalg, hvori alle berørte parter er med.

Jeg har ikke tænkt mig at foretage en detaljeret gennemgang af alle lovforslagets enkeltheder, men jeg vil godt fremsætte en del bemærkninger for at understrege de problemer, jeg ser i lovforslaget.

Den første del af forslaget drejer sig om en forhøjelse af grænsen for, hvor stor en del af fondsmidlerne der kan anbringes i aktier og lignende risikobetonede aktiver. Grænsen er nu 20 pct., og den ønskes sat op til 30 pct. For ATP's vedkommende er der ikke noget aktuelt behov. ATP har hidtil, hvis man gør op efter er-

hvervelsespriser, som ATP gør i sit årsregnskab, placeret godt 10 pct. af sine midler. Hvis man gør op efter ultimokurs, er der tale om, at ca. 15 pct. af formuen er placeret risikovilligt, og intet tyder på, at der pludselig skulle blive et behov for en kraftig forhøjelse af den post, de har på i alt godt 8 mia. kr. efter kursværdien. Der er altså for ATP's vedkommende god tid til en grundig overvejelse på dette punkt.

For så vidt angår Lønmodtagernes Dyrtidsfond ligger det anderledes. Fondens muligheder med de nuværende grænser må anses for udtømt. Ved udgangen af 1986 svarede kursværdien af aktier og lign. til 19,4 pct. af formuen. I bemærkningerne til lovforslaget begrundes ønsket om en forhøjelse af 20-pct.-grænsen til 30 pct. bl.a. med, at pensionskasserne anvender erhvervelsespris. Derfor hævdes det, at pensionskassernes grænse på 25 pct. i realiteten er højere, og derfor foreslås der 30 pct. Denne begrundelse holder ikke, idet hovedparten af pensionskasserne ifølge oplysninger fra Industriministeriet gør brug af ultimokurs, ligesom LD gør det.

Jeg vil ikke afvise, at der kan være grund til at se på ideen om en forhøjelse, som jeg ved at dyrtidsfondens bestyrelse er ivrig efter at få gennemført, men jeg kan på den anden side ikke forstå, at det skal betragtes som en hastesag, der ikke kan afvente en grundig behandling i den sammenhæng, jeg før nævnte.

Jeg er ikke sikker på, at det regnskabsmæssige problem, LD har, skal løses på denne måde, for hvis man forhøjer de 20 pct., er det vel for at tilskynde til flere investeringer i aktier og ikke for at udstyre fonden med en stødpude til at opfang kursstigninger på de gamle investeringer. Det er vel flere risikovillige investeringer, forslagsstillerne tænker på, for der er jo masser af kapital til rådighed for de sikre projekter og de sikre virksomheder, og hvis risikobetonede investeringer fra fondene virkelig skal betyde noget for erhvervslivet generelt, kræver det en radikal omlægning af fondenes politik. Den bør ikke gennemføres uden en omhyggelig gennemtænkning af konsekvenserne ikke alene for fondene og for erhvervslivet, men først og fremmest for kontohaverne. Vi må ikke glemme, at det drejer sig om lønmodtagere, hvis indtægter i pensionsalderen vi ønsker at sikre.

Den anden del af forslaget, vedrørende fondsforvaltningen, går ud på, at grænserne for